



## Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 27. apríla 2022 \*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Vnútorný trh – Článok 114 ods. 2 ZFEÚ – Vylúčenie daňových predpisov – Smernica 2000/31/ES – Služby informačnej spoločnosti – Elektronický obchod – Telematický sprostredkovateľský portál s nehnuteľnosťami – Článok 1 ods. 5 písm. a) – Vylúčenie daňovej oblasti – Definícia – Regionálna právna úprava týkajúca sa dane z turistických ubytovacích zariadení – Ustanovenie, ktoré ukladá sprostredkovateľom povinnosť oznámiť na písomnú žiadosť určité údaje týkajúce sa prevádzkovania týchto zariadení daňovému úradu s cieľom identifikácie osôb podliehajúcich tejto dani – Článok 56 ZFEÚ – Neexistencia diskriminácie – Neexistencia obmedzenia“

Vo veci C-674/20,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour constitutionnelle (Ústavný súd, Belgicko) z 26. novembra 2020 a doručený Súdnemu dvoru 10. decembra 2020, ktorý súvisí s konaním:

**Airbnb Ireland UC**

proti

**Région de Bruxelles-Capitale,**

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka druhej komory A. Prechal, sudcovia J. Passer, F. Biltgen, N. Wahl (spravodajca) a L. Arastey Sahún,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Airbnb Ireland UC, v zastúpení: D. Van Liedekerke, advocaat, A. Laes a M. Van Lierde, avocats,
- Région de Bruxelles-Capitale, v zastúpení: C. Molitor, avocat,

\* Jazyk konania: francúzština.

- španielska vláda, v zastúpení: L. Aguilera Ruiz, splnomocnený zástupca,
- francúzska vláda, v zastúpení: N. Vincent a T. Stéhelin, splnomocnení zástupcovia,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci R. Guizzi, avvocato dello Stato,
- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman a J. Hoogveld, splnomocnení zástupcovia,
- rakúska vláda, v zastúpení: J. Schmoll, splnomocnená zástupkyňa,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,
- Európska komisia, v zastúpení: W. Roels, S. Kaléda, P.-J. Loewenthal a L. Armati, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

### **Rozsudok**

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 5 písm. a) a článku 15 ods. 2 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode („smernica o elektronickom obchode“) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399), článkov 1 až 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 36), ako aj článku 56 ZFEÚ.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci žaloby o zrušenie článku 12 nariadenia Regiónu Brusel-hlavné mesto z 23. decembra 2016 o regionálnej dani z turistických ubytovacích zariadení, ktorú podala spoločnosť Airbnb Ireland UC.

### **Právny rámec**

#### ***Právo Únie***

##### *Smernica 2000/31*

- 3 Podľa odôvodnenia 12 smernice 2000/31:

„Z rozsahu tejto smernice je potrebné vylúčiť určité činnosti z dôvodu, že podľa zmluvy alebo existujúcich sekundárnych právnych predpisov nemôže byť v tejto oblasti v tomto štádiu zaručená sloboda poskytovania služieb. Vylúčeniu týchto činností nebránia žiadne nástroje, ktoré

by sa mohli ukázať byť nevyhnutné pre riadne fungovanie vnútorného trhu. Z rozsahu tejto smernice sa musia vylúčiť dane, najmä daň z pridanej hodnoty, ktorá je zavedená na veľký počet služieb, na ktoré sa vzťahuje táto smernica.“

4 Odôvodnenie 13 tejto smernice znie:

„Táto smernica nemá za cieľ ustanoviť pravidlá o finančných povinnostiach, ani si neprivlastňuje vypracovanie nástrojov spoločenstva týkajúcich sa finančných aspektov elektronického obchodu.“

5 Podľa odôvodnenia 21 uvedenej smernice:

„Rozsah koordinovaného poľa je bez dopadu na budúcu harmonizáciu spoločenstva týkajúcu sa služieb informačnej spoločnosti a na budúce právne predpisy, ktoré sa prijímajú na vnútroštátnej úrovni v súlade s právom spoločenstva. Koordinovaná oblasť zahŕňa len požiadavky týkajúce sa on-line činností, ako sú on-line informácie, on-line reklama, on-line nakupovanie, on-line uzatváranie zmlúv...“

6 Článok 1 smernice 2000/31 s názvom „Cieľ a rozsah“ stanovuje:

„1. Táto smernica sa snaží prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu zabezpečením voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi.

2. Táto smernica harmonizuje, v rozsahu potrebnom na dosiahnutie cieľa uvedeného v odseku 1, určité vnútroštátne ustanovenia o službách informačnej spoločnosti týkajúce sa vnútorného trhu, sídla poskytovateľov služieb, komerčných oznámení, elektronických zmlúv, zodpovednosti sprostredkovateľov, spravovacích poriadkov, mimosúdneho riešenia sporov a spolupráce medzi členskými štátmi.

...

5. Dohovor [Táto smernica – *neoficiálny preklad*] sa nevzťahuje na:

a) daňovú oblasť;

...“

7 Článok 3 ods. 2 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty nemôžu z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu.“

8 V súlade s článkom 3 ods. 4 uvedenej smernice výnimka z tohto zákazu je s výhradou jej primeranosti vzhľadom na sledovaný cieľ možná len z dôvodov týkajúcich sa verejného poriadku, ochrany verejného zdravia, verejnej bezpečnosti alebo ochrany spotrebiteľa.

9 Článok 15 ods. 2 tej istej smernice znie:

„Členské štáty môžu ustanoviť povinnosť, aby poskytovatelia služieb informačnej spoločnosti informovali príslušné verejné orgány o údajných vykonávaných nezákonných činnostiach alebo o údajných nezákonných poskytovaných informáciách, alebo povinnosť oznamovať príslušným

orgánom na ich žiadosť informácie, ktoré by im umožnili identifikáciu príjemcov ich služieb, s ktorými uzatvorili dohody o uložení informácií.“

### *Smernica 2006/123*

- 10 V článku 1 smernice 2006/123, nazvanom „Predmet úpravy“, sa uvádza:

„1. Táto smernica stanovuje všeobecné ustanovenia, ktoré uľahčujú výkon slobody poskytovateľov usadiť sa a voľný pohyb služieb, pričom sa zachová vysoká úroveň kvality služieb.

...“

- 11 Podľa znenia článku 2 tejto smernice s názvom „Rozsah pôsobnosti“:

„1. Táto smernica sa vzťahuje na služby poskytované poskytovateľmi, ktorí sú usadení v členskom štáte.

...

3. Táto smernica sa nevzťahuje na oblasť daní.“

- 12 Článok 3 tej istej smernice s názvom „Vzťah k iným ustanoveniam práva [Únie]“ stanovuje:

„1. Ak existuje rozpor medzi ustanoveniami tejto smernice a ustanovením iného aktu [Únie], ktorý upravuje osobitné aspekty prístupu k činnosti v oblasti služieb alebo jej výkonu v osobitných oblastiach alebo v osobitných povolaniach, má ustanovenie iného aktu [Únie] prednosť a uplatňuje sa na tieto osobitné oblasti alebo povolania. ...

...

3. Členské štáty uplatňujú ustanovenia tejto smernice v súlade s pravidlami zmluvy, ktoré sa týkajú práva usadiť sa a voľného pohybu služieb.“

### ***Belgická právna úprava***

- 13 Nariadenie Regiónu Brusel-hlavné mesto z 23. decembra 2016 o regionálnej dani z turistických ubytovacích zariadení (*Moniteur belge* zo 6. januára 2017, s. 509, ďalej len „nariadenie z 23. decembra 2016“) zavádza paušálnu daň za prenocovanie platenú každým prevádzkovateľom turistického ubytovacieho zariadenia, pričom toto zahŕňa ubytovanie turistov v domácnosti, ak sa uskutočňuje za odplatu (ďalej len „paušálna turistická daň“).
- 14 Podľa článku 2 bodu 8 nariadenia z 23. decembra 2016 je ako sprostredkovateľ definovaná „akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá za odplatu ponúka k dispozícii ubytovacie jednotku na trhu turistického ruchu, zaisťuje turistickú propagáciu turistického ubytovacieho zariadenia alebo ponúka služby, prostredníctvom ktorých môžu prevádzkovatelia a turisti navzájom nadviazať priamy kontakt“.

- 15 V súlade s článkom 3 tohto nariadenia sa paušálna turistická daň vypočíta vynásobením základnej sumy za ubytovaciu jednotku, ktorá je pre ubytovacie miesta v domácnosti znížená, počtom nocí, ktoré turisti strávili v tejto ubytovacej jednotke.
- 16 Z článku 4 uvedeného nariadenia vyplýva, že paušálnu turistickú daň musí zaplatiť prevádzkovateľ turistického ubytovacieho zariadenia alebo, ak je platobne neschopný alebo neznámy, vlastník nehnuteľnosti, a z článku 7 toho istého nariadenia vyplýva, že osoba povinná platiť túto daň musí podať mesačné daňové priznanie daňovému úradu.
- 17 Článok 12 nariadenia z 23. decembra 2016 stanovuje:
- „Sprostredkovatelia sú povinní v súvislosti s turistickými ubytovacími zariadeniami nachádzajúcimi sa v Regióne Brusel-hlavné mesto, pre ktoré vystupujú v pozícii sprostredkovateľov alebo vedú reklamnú politiku, oznámiť na základe písomnej žiadosti úradníkom určeným vládou údaje o prevádzkovateľovi a turistickom ubytovacom zariadení, ako aj počet prenocovaní a ubytovacích jednotiek využitých v priebehu predchádzajúceho roka.

Sprostredkovateľovi, ktorý neodpovie na písomnú žiadosť uvedenú v predchádzajúcom odseku, môže byť uložená pokuta vo výške 10 000 eur.“

### **Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky**

- 18 Po nadobudnutí účinnosti nariadenia z 23. decembra 2016 daňová správa Regiónu Brusel-hlavné mesto zaslala 10. februára 2017 spoločnosti Airbnb Ireland žiadosť o informácie týkajúce sa osôb povinných platiť paušálnu turistickú daň využívajúcich jej služby (ďalej len „prvá žiadosť o informácie“).
- 19 Dňa 31. marca 2017 Airbnb Ireland vyjadrila výhrady k tejto žiadosti a navrhla, aby sa o nej diskutovalo s regionálnymi orgánmi. Dňa 8. augusta 2017 jej táto daňová správa zaslala novú žiadosť o informácie, ktorá bola cielenejšia, týkala sa deviatich turistických ubytovacích zariadení nachádzajúcich sa v Regióne Brusel-hlavné mesto (ďalej len „druhá žiadosť o informácie“).
- 20 Dňa 8. septembra 2017 Airbnb Ireland uviedla, že tejto žiadosti o informácie nevyhovie, v dôsledku čoho jej 10. novembra 2017 daňová správa Regiónu Brusel-hlavné mesto uložila deväť pokút, a to každú vo výške 10 000 eur.
- 21 Medzi prvou žiadosťou o informácie a druhou žiadosťou o informácie Airbnb Ireland podala 10. júla 2017 na vnútroštátny súd, a to na Cour constitutionnelle (Ústavný súd, Belgicko), žalobu o neplatnosť článku 12 nariadenia z 23. decembra 2016.
- 22 Vnútroštátny súd po tom, čo uviedol, že z parlamentných prác vyplýva, že cieľom nariadenia z 23. decembra 2016 bolo, aby sa prostredníctvom zavedenia paušálnej turistickej dane odvetvie cestovného ruchu podieľalo na finančných nákladoch spôsobených turizmom a harmonizovalo zdanenie turistických ubytovacích zariadení Regiónu Brusel-hlavné mesto, spresnil, že hoci sprostredkovatelia, medzi ktorých patrí Airbnb Ireland, nie sú platiteľmi uvedenej dane ani nie sú poverení jej vyberaním, článok 12 tohto nariadenia im ukladá povinnosť poskytnúť informácie na základe písomnej žiadosti daňovej správy, pričom nesplnenie tejto povinnosti ich vystavuje správnej pokute vo výške 10 000 eur.

- 23 Poukazujúc na to, že podľa judikatúry Súdneho dvora sprostredkovateľskú službu, ktorej predmetom je prostredníctvom elektronickej platformy za odmenu sprostredkovať kontakt medzi prípadnými nájomcami a prenajímateľmi, ktorí sú alebo nie sú podnikateľmi ponúkajúcimi krátkodobé ubytovanie, a poskytovať aj určité množstvo doplnkových služieb k tejto sprostredkovateľskej službe, treba považovať za „službu informačnej spoločnosti“, na ktorú sa vzťahuje smernica 2000/31 (rozsudok z 19. decembra 2019, Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 69), vnútroštátny súd, ktorý sa domnieva, že sprostredkovatelia, na ktorých sa vzťahuje nariadenie z 23. decembra 2016, sú v zásade poskytovateľmi takejto služby sprostredkovania, sa pýta, či je v tejto veci relevantnou uvedená smernica, keďže jej článok 1 ods. 5 písm. a) stanovuje, že sa neuplatní na „daňovú oblasť“.
- 24 Vnútroštátny súd sa konkrétne pýta na výklad týchto pojmov a na kvalifikáciu, ktorú treba v tejto súvislosti priznať článku 12 nariadenia z 23. decembra 2016. Tento článok je súčasťou daňovej právnej úpravy, ale Airbnb Ireland tvrdí, že vylúčenie reštriktívneho výkladu, ktoré stanovuje článok 1 ods. 5 písm. a) smernice 2000/31, sa v prejednávanej veci neuplatní, takže článok 12 uvedeného nariadenia patrí do pôsobnosti tejto smernice. Tento článok 12 pritom tým, že stanovuje oznamovaciu povinnosť, nezodpovedá podmienkam stanoveným v článku 3 ods. 4 smernice 2000/31, za ktorých môžu členské štáty prijať opatrenia obmedzujúce voľný pohyb služieb informačnej spoločnosti.
- 25 Za týchto okolností Cour constitutionnelle (Ústavný súd, Belgicko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Má sa článok 1 ods. 5 [písm.] a) smernice [2000/31] vykladať v tom zmysle, že vnútroštátna právna úprava, ktorá zaväzuje poskytovateľov sprostredkovateľskej služby, ktorej predmetom je prostredníctvom elektronickej platformy za odmenu sprostredkovať kontakt medzi prípadnými nájomcami a prenajímateľmi, ktorí sú alebo nie sú podnikateľmi ponúkajúcimi krátkodobé ubytovanie, oznámiť na základe písomnej žiadosti daňovej správy a pod hrozbou uloženia pokuty údaje o prevádzkovateľovi a turistickom ubytovacom zariadení, ako aj počet prenocovaní a ubytovacích jednotiek využitých v priebehu predchádzajúceho roka s cieľom identifikovať osoby podliehajúce regionálnej dani z turistických ubytovacích zariadení a ich zdaniteľné príjmy, spadá do ‚daňovej oblasti‘, a v dôsledku toho sa musí považovať za vylúčenie z pôsobnosti tejto smernice?
2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, majú sa články 1 až 3 smernice [2006/123] vykladať v tom zmysle, že táto smernica sa uplatňuje na takú vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá je opísaná v prvej prejudiciálnej otázke? Má sa prípadne článok 56 [ZFEÚ] vykladať v tom zmysle, že sa na takúto právnu úpravu uplatňuje?
3. Má sa článok 15 ods. 2 smernice [2000/31] vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na takú vnútroštátnu právnu úpravu, aká je opísaná v prvej prejudiciálnej otázke, a že takúto právu úpravu povoľuje?“

## O prejudiciálnych otázkach

### O prvej otázke

- 26 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 1 ods. 5 písm. a) smernice 2000/31 vykladať v tom zmysle, že ustanovenie daňovej právnej úpravy členského štátu, ktoré ukladá sprostredkovateľom povinnosť, pokiaľ ide o turistické ubytovacie zariadenia nachádzajúce sa v regióne tohto členského štátu, pre ktoré pôsobia ako sprostredkovatelia alebo vedú reklamnú politiku, oznámiť daňovej správe na základe jej písomnej žiadosti údaje o prevádzkovateľovi a turistickom ubytovacom zariadení, ako aj počet prenocovaní a ubytovacích jednotiek využitých v priebehu predchádzajúceho roka, má považovať svojou povahou za neoddeliteľné od právnej úpravy, ktorej je súčasťou, a teda patrí do „daňovej oblasti“, ktorá je výslovne vylúčená z pôsobnosti tejto smernice.
- 27 Po prvé treba pripomenúť, že smernica 2000/31 bola prijatá najmä na základe článku 95 ES, ktorého znenie bolo prevzaté do článku 114 ZFEÚ, ktorý vo svojom odseku 2 vylučuje z jej pôsobnosti „fiškálne ustanovenia“. V rozsudku z 29. apríla 2004, Komisia/Rada (C-338/01, EU:C:2004:253, bod 63), Súdny dvor uviedol, že toto slovné spojenie sa vzťahuje nielen na všetky oblasti zdanenia bez rozlišovania druhov dotknutých daní alebo poplatkov, ale aj na všetky aspekty tejto oblasti, či už ide o hmotnoprávne alebo procesné pravidlá. Spresnil tiež, že spôsoby výberu daní akejkoľvek povahy nemožno oddeliť od systému zdaňovania alebo vyrubovania poplatkov, s ktorým tieto dane a poplatky súvisia (rozsudok z 29. apríla 2004, Komisia/Rada, C-338/01, EU:C:2004:253, bod 66).
- 28 Po druhé tento výklad vyplýva aj z umiestnenia týchto ustanovení v Zmluvách. Článok 114 ods. 2 ZFEÚ je súčasťou kapitoly 3, nazvanej „Aproximácia práva“, ktorá nasleduje po kapitole 2, nazvanej „Daňové ustanovenia“, v rámci hlavy VII, ktorej predmetom sú „Spoločné pravidlá pre hospodársku súťaž, zdaňovanie a aproximáciu práva“ Zmluvy o FEÚ. V dôsledku toho sa všetko, čo sa týka uvedenej kapitoly 3, konkrétne aproximácie práva, netýka a nemôže týkať toho, čo patrí do uvedenej kapitoly 2, teda daňových ustanovení.
- 29 Po tretie rovnaké odôvodnenie má prednosť, pokiaľ ide o sekundárne právo prijaté na základe článku 95 ES a neskôr článku 114 ZFEÚ. To navyše vyplýva z doslovného výkladu širokých pojmov použitých v článku 1 ods. 5 písm. a) smernice 2000/31, a to „daňová oblasť“, ktoré si teda vyžadujú extenzívny výklad, ako to uznal Súdny dvor napríklad v súvislosti s pojmom „oblasť dopravy“, ktorý má širší rozsah než pojem „dopravné služby“ (rozsudok z 15. októbra 2015, Grupo Itevelesa a i., C-168/14, EU:C:2015:685, bod 41).
- 30 Po štvrté tieto úvahy potvrdzuje znenie odôvodnení 12 a 13 smernice 2000/31, ktoré uvádzajú, že táto smernica vylučuje zo svojej pôsobnosti „dane“ a že uvedená smernica „nemá za cieľ ustanoviť pravidlá o finančných povinnostiach“.
- 31 V prejednávanej veci je nesporné, že služby, akými sú služby poskytované spoločnosťou Airbnb Ireland, sú službami informačnej spoločnosti, na ktoré sa vzťahuje smernica 2000/31, ktoré Súdny dvor definoval ako sprostredkovateľskú službu, ktorej predmetom je prostredníctvom elektronickej platformy za odmenu sprostredkovať kontakt medzi prípadnými nájomcami a prenajímateľmi, ktorí sú alebo nie sú podnikateľmi ponúkajúcimi krátkodobé ubytovanie, a poskytovať aj určité množstvo doplnkových služieb k tejto sprostredkovateľskej službe (rozsudok z 19. decembra 2019, Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, body 49 a 69).

- 32 Ako však uviedol vnútroštátny súd, táto smernica je uplatniteľná na spor vo veci samej len pod podmienkou, že článok 12 nariadenia z 23. decembra 2016, ktorý ukladá sprostredkovateľom, pokiaľ ide o turistické ubytovacie zariadenia nachádzajúce sa v Regióne Brusel-hlavné mesto, pre ktoré pôsobia ako sprostredkovatelia alebo vedú reklamnú politiku, oznámiť daňovej správe na základe jej písomnej žiadosti údaje o prevádzkovateľovi a turistickom ubytovacom zariadení, ako aj počet prenocovaní a ubytovacích jednotiek využitých v priebehu predchádzajúceho roka, nie je možné považovať za patriaci do „daňovej oblasti“, v opačnom prípade by sa nachádzal mimo pôsobnosti smernice 2000/31 v súlade s článkom 1 ods. 5 písm. a) tejto smernice.
- 33 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že hoci je pravda, že článok 12 nariadenia z 23. decembra 2016 nie je sám osebe určený osobám povinným platiť paušálnu turistickú daň, ale osobám, ktoré plnili úlohu sprostredkovateľa pri prevádzkovaní turistického ubytovania za odplatu, a že jeho účelom je poskytnutie informácií správe Regiónu Brusel-hlavné mesto pod hrozbou pokuty, skutočnosťou zostáva, že po prvé správou, ktorej sú tieto informácie určené, je daňová správa, po druhé, ako zdôrazňuje samotný vnútroštátny súd, tento článok je súčasťou daňovej právnej úpravy, konkrétne nariadenia z 23. decembra 2016, a po tretie informácie, ktorých zaslanie toto ustanovenie ukladá, sú v ich podstate neoddeliteľné od uvedeného predpisu, keďže len na ich základe možno identifikovať osobu skutočne povinnú zaplatiť túto daň, základ tejto dane, a to konkrétne miesto ubytovania v domácnosti, počet ubytovacích jednotiek, ako aj počet prenocovaní, a v dôsledku toho jej výšku.
- 34 Na prvú otázku je teda potrebné odpovedať tak, že ustanovenie daňovej právnej úpravy členského štátu, ktoré ukladá sprostredkovateľom povinnosť, pokiaľ ide o turistické ubytovacie zariadenia nachádzajúce sa v regióne tohto členského štátu, pre ktoré pôsobia ako sprostredkovatelia alebo vedú reklamnú politiku, oznámiť regionálnej daňovej správe na základe jej písomnej žiadosti údaje o prevádzkovateľovi a turistickom ubytovacom zariadení, ako aj počet prenocovaní a ubytovacích jednotiek využitých v priebehu predchádzajúceho roka, sa má svojou povahou považovať za neoddeliteľné od právnej úpravy, ktorej je súčasťou, a teda patrí do „daňovej oblasti“, ktorá je výslovne vylúčená z pôsobnosti smernice 2000/31.

## ***O druhej otázke***

### *O prípustnosti*

- 35 Talianska a rakúska vláda sa domnievajú, že druhá otázka je neprípustná, keďže vnútroštátny súd neposkytol spresnenia požadované v článku 94 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora na podporu odvolávania sa na články 1 až 3 smernice 2006/123, ako aj na článok 56 ZFEÚ, a nespresnil, aké dôsledky mal v úmysle vyvodiť na vyriešenie sporu vo veci samej z požadovaného výkladu týchto ustanovení. Potreba tejto otázky teda z návrhu na začatie prejudiciálneho konania nevyplýva.
- 36 Treba konštatovať, že druhá otázka sa delí na dve časti, pričom prvá časť sa týka toho, či články 1 až 3 smernice 2006/123 bránia vnútroštátnej právnej úprave, o ktorú ide vo veci samej, a druhá sa týka zlučiteľnosti takejto právnej úpravy s článkom 56 ZFEÚ.
- 37 Pokiaľ ide o prvú časť druhej otázky, je pravda, že vnútroštátny súd neposkytol nijaký údaj na podporu zmienky o článkoch 1 až 3 smernice 2006/123, takže Súdny dvor v rozpore s požiadavkami stanovenými v článku 94 písm. c) rokovacieho poriadku nepozná dôvody, pre ktoré sa tento súd pýta na výklad týchto ustanovení, ani súvislosť, ktorú medzi nimi a článkom 12

nariadenia z 23. decembra 2016 vytvára (pozri v tomto zmysle uznesenie z 30. júna 2020, Airbnb Ireland a Airbnb Payments UK, C-723/19, neuverejnené, EU:C:2020:509, bod 29). Táto prvá časť druhej prejudiciálnej otázky je teda neprípustná.

- 38 Pokiaľ ide o druhú časť druhej otázky, návrh na začatie prejudiciálneho konania naopak viackrát spomína článok 56 ZFEÚ v zhrnutí všetkých žalobných dôvodov, ktoré uvádza Airbnb Ireland, zo strany vnútroštátneho súdu. V dôsledku toho môže Súdny dvor určiť presný vzťah, ktorý tento súd v osobitnom rámci konania vo veci samej vytvára medzi týmto ustanovením a článkom 12 nariadenia z 23. decembra 2016. Druhú časť druhej otázky teda treba považovať za prípustnú a treba na ňu meritórne odpovedať.

#### *O veci samej*

- 39 Druhou časťou svojej druhej otázky sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či taká právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá ukladá poskytovateľom služieb sprostredkovania nehnuteľností, bez ohľadu na ich sídlo a spôsob sprostredkovania, pokiaľ ide o turistické ubytovacie zariadenia nachádzajúce sa v regióne dotknutého členského štátu, pre ktoré pôsobia ako sprostredkovatelia alebo vedú reklamnú politiku, oznámiť regionálnej daňovej správe na základe jej písomnej žiadosti údaje o prevádzkovateľovi a turistickom ubytovacom zariadení, ako aj počet prenocovaní a ubytovacích jednotiek využitých v priebehu predchádzajúceho roka, odporuje alebo neodporuje zákazmu stanovenému v článku 56 ZFEÚ.
- 40 V prvom rade treba zdôrazniť, že článok 12 nariadenia z 23. decembra 2016 zavádza povinnosť vyhovieť žiadosti daňových orgánov o informácie vo vzťahu ku všetkým sprostredkovateľom, ktorých činnosť sa týka turistických ubytovacích zariadení nachádzajúcich sa v Regióne Brusel-hlavné mesto, bez ohľadu na sídlo týchto sprostredkovateľov a v dôsledku toho bez ohľadu na členský štát, v ktorom sú usadení, pričom nie je relevantné ani to, akým spôsobom tieto hospodárske subjekty vykonávajú sprostredkovanie, či už digitálne, alebo prostredníctvom iných spôsobov nadviazania kontaktu.
- 41 Takáto právna úprava teda nie je diskriminačná a sama osebe sa netýka podmienok poskytovania sprostredkovateľských služieb, ale len ukladá poskytovateľom služieb povinnosť, aby po uskutočnení tohto plnenia uchovávali údaje na účely správneho výberu daní súvisiacich s prenájomom predmetných nehnuteľností od dotknutých vlastníkov.
- 42 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že vnútroštátna právna úprava uplatniteľná na všetky hospodárske subjekty vykonávajúce svoje činnosti na vnútroštátnom území, ktorej predmetom nie je úprava podmienok týkajúcich sa poskytovania služieb dotknutých podnikov a ktorej obmedzujúce účinky, ktoré by mohla mať na slobodné poskytovanie služieb, sú príliš neisté a príliš nepriame na to, aby sa povinnosť, ktorú stanovuje, mohla považovať za spôsobilú obmedziť túto slobodu, neodporuje zákazmu stanovenému v článku 56 ZFEÚ (rozsudok z 8. mája 2014, Pelckmans Turnhout, C-483/12, EU:C:2014:304, bod 25 a citovaná judikatúra).
- 43 Hoci Airbnb Ireland pripúšťa túto teoreticky nediskriminačnú povahu, domnieva sa, že článok 12 nariadenia z 23. decembra 2016 sa v praxi týka konkrétnejšie sprostredkovateľských služieb, ako sú služby, ktoré zabezpečuje.
- 44 Je pravda, že vývoj technologických prostriedkov, ako aj súčasná konfigurácia trhu s poskytovaním služieb sprostredkovania s nehnuteľnosťami vedú ku konštatovaniu, že sprostredkovatelia poskytujúci svoje služby prostredníctvom telematického portálu môžu na základe takej právnej

- úpravy, o akú ide vo veci samej, čeliť povinnosti odovzdávať údaje daňovej správe, ktorá bude častejšia a rozsiahlejšia, než povinnosť uložená iným sprostredkovateľom. Táto väčšia povinnosť je však len odrazom väčšieho počtu transakcií uskutočnených týmito sprostredkovateľmi a ich príslušných trhových podielov. V dôsledku toho z toho nevyplýva žiadna diskriminácia.
- 45 Ďalej treba uviesť, že daňové povinnosti svojou povahou spôsobujú dodatočné náklady pre poskytovateľov služieb.
- 46 Súdny dvor mal príležitosť zdôrazniť, že článok 56 ZFEÚ sa neuplatní na opatrenia, ktorých jediným účinkom je spôsobenie dodatočných nákladov na predmetnú službu a ktoré sa rovnakým spôsobom vzťahujú na poskytovanie služieb medzi členskými štátmi a poskytovanie služieb v rámci jedného členského štátu (pozri rozsudok z 22. novembra 2018, Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank, C-625/17, EU:C:2018:939, bod 32 a citovanú judikatúru).
- 47 Napokon, hoci povinnosť uložená všetkým sprostredkovateľom poskytovať daňovej správe na jej požiadanie údaje o prevádzkovateľovi a turistickom ubytovacom zariadení, ako aj počet prenocovaní a ubytovacích jednotiek využitých v priebehu predchádzajúceho roka, môže viesť k dodatočným nákladom spojeným najmä s vyhľadávaním a ukladáním dotknutých údajov, je potrebné poznamenať, najmä v prípade sprostredkovateľských služieb poskytovaných digitálne, že predmetné údaje sprostredkovateľa, ako je Airbnb Ireland, uchováva, takže v každom prípade dodatočné náklady, ktoré táto povinnosť pre týchto sprostredkovateľov prináša, sa ukazujú byť malé.
- 48 V tejto súvislosti stačí odkázať na vyhlásenia spoločnosti Airbnb Ireland vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 19. decembra 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112), podľa ktorých uviedla, že ako službu poskytovala „systém hodnotenia prenajímateľov a nájomcov prístupný budúcim prenajímateľom a nájomcom“, čo mechanicky predpokladá uchovávanie údajov, ktoré sa na tento systém vzťahujú.
- 49 Na druhú časť druhej otázky treba teda odpovedať tak, že taká právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá ukladá poskytovateľom služieb sprostredkovania nehnuteľností, bez ohľadu na ich sídlo a spôsob sprostredkovania, pokiaľ ide o turistické ubytovacie zariadenia nachádzajúce sa v regióne dotknutého členského štátu, pre ktoré pôsobia ako sprostredkovatelia alebo vedú reklamnú politiku, oznámiť regionálnej daňovej správe na základe jej písomnej žiadosti údaje o prevádzkovateľovi a turistickom ubytovacom zariadení, ako aj počet prenocovaní a ubytovacích jednotiek využitých v priebehu predchádzajúceho roka, neodporuje zákazu stanovenému v článku 56 ZFEÚ.

### ***O tretej otázke***

- 50 Tretia prejudiciálna otázka sa týka výkladu článku 15 ods. 2 smernice 2000/31 a vychádza z predpokladu, že táto smernica je uplatniteľná na spor vo veci samej. Z odpovede na prvú otázku však vyplýva, že to tak nie je. Na tretiu otázku teda nie je potrebné odpovedať.

## O trovách

- 51 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdný dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. Ustanovenie daňovej právnej úpravy členského štátu, ktoré ukladá sprostredkovateľom povinnosť, pokiaľ ide o turistické ubytovacie zariadenia nachádzajúce sa v regióne tohto členského štátu, pre ktoré pôsobia ako sprostredkovatelia alebo vedú reklamnú politiku, oznámiť regionálnej daňovej správe na základe jej písomnej žiadosti údaje o prevádzkovateľovi a turistickom ubytovacom zariadení, ako aj počet prenocovaní a ubytovacích jednotiek využitých v priebehu predchádzajúceho roka, sa má považovať svojou povahou za neoddeliteľné od právnej úpravy, ktorej je súčasťou, a teda patrí do „daňovej oblasti“, ktorá je výslovne vylúčená z pôsobnosti smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode („smernica o elektronickom obchode“).
2. Právna úprava, ktorá ukladá poskytovateľom služieb sprostredkovania nehnuteľností, bez ohľadu na ich sídlo a spôsob sprostredkovania, pokiaľ ide o turistické ubytovacie zariadenia nachádzajúce sa v regióne dotknutého členského štátu, pre ktoré pôsobia ako sprostredkovatelia alebo vedú reklamnú politiku, oznámiť regionálnej daňovej správe na základe jej písomnej žiadosti údaje o prevádzkovateľovi a turistickom ubytovacom zariadení, ako aj počet prenocovaní a ubytovacích jednotiek využitých v priebehu predchádzajúceho roka, neodporuje zákazu stanovenému v článku 56 ZFEÚ.

Podpisy